

Predikan Julnatten 2022

Växjö domkyrka

Finns det något nytt att säga om krubba, herdar och betlehemsstjärna? Egentligen inte. Vi kan ju berättelsen om barnet och känner igen oss i allt som händer här i kyrkan. Ljuslågorna fladdrar som förra året, kören briljerar som vanligt – och vi blir berörda av psalmerna precis som vi brukar.

Egentligen är hela julen traditionernas och upprepningarnas tid. Nu är du så där irriterad igen pappa, som mina barn sagt de senaste tjugo åren när granen ska in. Att kådan kladdar och barren sticker genom strumporna räknas inte. Och så allt det fina som vi upprepar såklart – mat, julklappar och gemenskap, eller hur det nu är hemma hos dig.

Traditioner bär på något viktigt. Vi upprepar och återvänder till det vi verkligen behöver. Det är väl därför vi är här tillsammans, under valven, hit kommer vi med våra liv, inte som trossatleter och bekännelseexperter, utan som människor, vanliga och sårbara. Med sorg och saknad, med driv och tacksamhet, med den diffusa oron över framtiden och med den blandning av tillit och tvivel som är just din, just min. Detta är de sänkta axlarnas plats. En trygghetspunkt i orostider.

Ja, så är det här. Och ärligt talat blir jag bekymrad, när kyrkan framstår som institutionen för leverans av livsfrågefacit. Istället ser jag framför mig en spännande miljö för nyfikna samtal om livet, skammen, friheten, nåden – kyrkan som en plats där förlåtelsen räcks, där brödet delas och välsignelsen läggs i våra öppna händer.

På det sättet föds barnet också just nu. För när urberättelsen upprepas är det som att allt händer igen. Varje julnatt, varje dag, i varje ögonblick föds Gud i våra liv. Löftet om närvaro i våra vanliga, sårbara liv läggs som en bergfast grund i oss. Du är buren, du är sedd, du får släppa oron, det är det uråldriga, ständigt nya budskapet till dig som lyssnar med hjärtat.

Och nog behövs Guds närvaro i livets villervalla. När grundvalarna skakar. När man känner sig ensam. När man är runt 25 och inte vet hur allt ska bli. När man oväntat står inför en 90-graderskurva i sitt liv och inte kan kika runt hörnet. När dagarna är mättade av liv och man plötsligt inser att inget går att hålla kvar. När kroppen hör av sig, och man fattar att livet inte är evigt.

När jag ska somna på kvällen kommer tankarna och rädslorna ibland, känslor griper ju om sig. Om jag ligger på höger sida skymtar jag domkyrkotornen, anar valven. En trygghetspunkt i orostider.

Och så behöver något viktigt läggas till: kristen tro är inte en inre grej. I en tid och i ett land där det mesta handlar om mig och oss, behöver vi minnas att barnet föds överallt i världen, och sträcker sina händer mot oss.

Från tunnelbanan i Kiev och frihetskampens Iran. Från flyktingläger och världens alla bortglömda konflikter. Det står en krubba också i vardagsrummet där föräldrarna bråkar och ett barn ringer jourtelefonen. I hem nära oss där man är rädd att permanenta uppehållstillstånd ska upphävas. Och i andra hem, där allt det vissa tar för självklart saknas – mat, julklappar och gemenskap, kanske för att

pengarna inte finns, en fattigdom mitt i välfärdssverige. Överallt dessa barn som med stora ögon frågar: var finns hjälpen, vem ser mig, vem delar brödet med mig?

Tänk så viktigt att tro och kyrka inte blir reservat för de starka, dugliga och välmående. Och tänk så viktigt att vara känslig för sin inre kompass, som individ och samhälle. För nog kan man oroas ibland, när gränser dras skarpt och samhällsklimatet hårdnar. Då är det viktigt att komma ihåg, att evangeliet aldrig är bara för vissa, utan alltid för alla. Vi hör ihop över jorden, vi delar det mänskliga, vi får lov att behöva varandra.

Finns det något nytt att säga om krubba, herdar och betlehemsstjärna? Egentligen inte. Och det behövs inte heller, för det vi upprepar rymmer allt: Julens löfte att du är sedd och buren. Att tron på Kristus är en trygghetspunkt i orostider.